

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. К., 12.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К. в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария К. Дановска

при участието на секретаря Светла В. Радева
като разгледа докладваното от Мария К. Дановска Търговско дело № 20225100900011 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 614/08.03.2022г., подадена от Н. Д. Н. от гр.С. против „У.-к.“ ООД, гр.К., с цена на иска 56 144,88лв.

В исковата молба се твърди, че с Решение № 66/27.03.2020 г., постановено по т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд - К. и на основание чл. 125, ал. 3 от ТЗ, ответното дружество „У.-к.“ ООД било осъдено да му заплати сума в размер на 200 900 лв., представляваща равностойността на неговия дял от имуществото на дружеството към 31.05.2019 г.

С решение № 269/20.11.2020 г., постановено по в. т. д. № 496/2020 г., по описа на Апелативен съд - П., първоинстанционното решение било потвърдено.

С определение № 60623/ 07.12.2021 г. по т. д. № 484/2021 г. по описа на ВКС, II т.о., въззивното решение не било допуснато до касационно обжалване.

Ищецът твърди, че с исковата молба, въз основа на която било образувано т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд - К., не била заявена претенция за присъждане на законна лихва върху главницата за периода от образуване на делото до окончателното изплащане на присъдената сума. До настоящия момент не било претендирано обезщетение по чл. 86 от ЗЗД в размер на законната лихва върху паричната равностойност на дружествения дял за периода от прекратяване участието на Н. Н. като съдружник в ответното дружество до предявяване на исковата молба.

С влязлото в сила решение по т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд - К. били безспорно установени юридически факти между страните, а

именно:

на 28.02.2019 г. ищецът изпратил до ответника нотариална покана за прекратяване участието си в дружеството, като последното настъпило на 28.05.2019г.;

равностойността на дружествения дял на ищеца в ответното дружество към 31.05.2019 г. възлизал на 200 900 лв.

Заявява, че е налице правен интерес от предявяване на иска за присъждане на мораторно обезщетение върху сумата от 200 900 лв. за периода от 01.06.2019 г. до предявяване на исковата молба, като до момента на подаването ѝ присъдената сума от 200 900 лв. не била изплатена, поради което претендира заплащането ѝ в размер на 56 144, 88 лв., за периода от 01.06.2019 г. до 02.03.2022 г. включително.

Иска съдът да постанови решение, с което да осъди „У.-к.“ ООД, да му заплати сумата в размер на 56 144, 88 лв. - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 01.06.2019г. - 02.03.2022 г. върху главница в размер на 200 900 лв., представляваща равностойността към 31.05.2019 г. на дружествения му дял от имуществото на „У.-к.“ ООД, ведно със законната лихва върху същата главница от 200 900 лв. от предявяване на иска до окончателното плащане на сумата. Претендира за направените в настоящето производството разноски.

Ответникът „У.-к.“ ООД, чрез подадения отговор на исковата молба излага становище относно допустимостта и основателността на предявения иск. Счита същия за допустим, но неоснователен, като твърди, че липсва основание за присъждане на лихва за забава върху посочената главница, считано от 01.06.2019 г. Не оспорва, че ищецът прекратил участието си в ответното дружество на 28.05.2019 г., на основание чл. 125, ал. 2 от ТЗ и след отправено тримесечно предизвестие до „У.-к. ” ООД. Не отрича, че имуществените последици от прекратяване участието на съдружник се уреждали въз основа на счетоводен баланс към края на месеца, през който е настъпило прекратяването, в случая към 31.05.2019г. Не приема, че задължението за изплащане равностойността на дружествения дял на ищеца било изискуемо от 01.06.2019 г., поради това, че тази равностойност била предмет на съдебен спор между ищеца и ответника, който приключил с влязло в сила съдебно решение едва на 07.12.2021 г. До тази дата било спорно дължи ли ответникът и в какъв размер изплащане на равностойност на дружествения дял на ищеца.

Ответникът твърди, че задължението да заплати на ищеца равностойността на притежаваните от него дружествени дялове въз основа на счетоводен баланс към края на месеца, през който настъпило прекратяването участието му в дружеството, не било скрепено с определен срок. То било търсимо и възниквало от датата, когато дружеството било поканено от ищеца да изпълни задължението. Сочи, че ищецът поканил ответното дружество да плати задължението за главницата от 200 900 лева на 22.12.2020 г., когато „У.-к. ” ООД получило покана за доброволно изпълнение по изп. д. № 1456/2020 г. по описа на ЧСИ Р.С., образувано по молба на Н. Н., но тази

покана била отправена преди да е влязло в сила съдебното решение за дължимостта на сумата. Видно било от цитираната покана за доброволно изпълнение, че сумата от 200 900 лева се търсела като неолихвяема. Твърди се, че изпълнително дело № 1456/2020 г. по описа на ЧСИ Р.С. било образувано по молба на вискателя Н. Д. Н. и въз основа на изпълнителен лист от 25.11.2020 г., издаден от Апелативен съд - П., въз основа на въззивно осъдително решение по в. т. д. № 496/2020 г. по описа на същия съд, срещу „У.-к.“ ООД, за сумата от 200 900 лева, представляваща равностойността на дела на Н. Д. Н. от имуществото на „У.-к.“ ООД към 31.05.2019г. на основание чл. 125, ал. 3 от ТЗ, поради което за периода от 01.06.2019 г. до 22.12.2020 г., претенцията на ищеца се явявала неоснователна. Ответникът счита, че за периода след 22.12.2020 г. до датата на предявяване на иска по настоящото дело, претенцията била неоснователна и недоказана по размер. Вземането на ищеца за сумата от 200 900 лева, представляваща равностойността на дела на Н. Д. Н. от имуществото на „У.-к.“ ООД към 31.05.2019 г. на основание чл. 125, ал. 3 от ТЗ, била присъдена в негова полза със съдебно решение, което влязло в сила на 07.12.2021 г. Счита, че до този момент, посоченото вземане било предмет на съдебен спор, поради което ответното дружество не било в забава за заплащането му.

Допълнителен аргумент за липсата на забава на ответното дружество била разпоредбата на чл. 95 от ЗЗД. Твърди, че ищецът, като кредитор в забава, не оказал необходимото съдействие без което длъжникът не можел да изпълни задължението си. Посочва, че с представената по делото искова молба вх. № 2163/21.06.2019 г., ищецът не представил информация за банкова сметка, по която да му бъде платено задължението. Липсвала такава информация и в приложената нотариална покана. Счита, че е налице забава на кредитора, поради липса на съдействие от негова страна да посочи банкова сметка, което било от значение за изпълнение на задължението, което по естеството си било търсимо в размер над 10 000 лева и длъжникът се нуждаел от съдействие от страна на кредитора за изпълнение по посочена от него банкова сметка. Твърди, че е налице т.нар. кредиторска забава, при която ответникът се освобождава от последиците на забавата.

Посочва се алтернативно, че в случай, че по цитираното изпълнително дело на ищеца били събрани и изплатени изцяло или частично суми за равностойността на дружествения му дял, то за същите лихва за забава не следвало да тече след датата на изплащането им.

В допълнителната искова молба, подадена на основание чл. 372 от ГПК, ищецът излага становище във връзка с постъпилия отговор от ответника. Счита за неоснователно възражението, че мораторна лихва върху сумата от 200 900 лв. била дължима от 07.12.2021 г. - денят, в който влязъл в законна сила съдебният акт за нейното присъждане, тъй като предмет на разглеждане в настоящото производство е иск с правно основание по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва върху главно задължение, което има за произход равностойността на дял на ищеца от имуществото на дружеството - ответник към 31.05.2019 г. - датата на прекратяване на членствените му права. Сочи, че

на 28.02.2019 г. ищецът изпратил до ответното дружество нотариална покана за прекратяване на участието си в дружеството, което настъпило на 28.05.2019г. В самата покана ищецът изрично поканил ответника да му заплати паричната равностойност на неговия дял към датата на прекратяване. Счита, че с оглед на изпратената покана от 28.02.2019 г., съдържаща покана за плащане по чл. 125, ал. 3 от ТЗ, ответното дружество било в забава, считано от датата на прекратяване на членственото правоотношение - 28.05.2019г., като претенцията за обезщетение за забава се явявала основателна от посочения в исковата молба момент.

Алтернативно счита, че ако се приеме, че ответникът не изпаднал в забава в резултат на поканата от 28.02.2019 г., то безспорно последният изпаднал в забава от датата на депозиране на исковата молба по чл. 125, ал. 3 от ТЗ за заплащането на равностойността на дружествения дял на ищеца от имуществото на дружеството-ответник, а това било 21.06.2019 г. Твърди, че исковата молба била покана по смисъла на чл. 84 ал. 2 от ЗЗД и с нея ответникът бил поставен в забава, поради което законната лихва се дължала от датата на предявяването на иска - 21.06.2019 г. до окончателното изплащане, каквато лихва съдът следвало да присъди в настоящото производство върху главницата от 200 900 лева. Забавата на ответника била факт от момента на поканата, която в случая се явявала исковата молба и с оглед установената в предходното съдебно производство по т. д. № 43/2019 г. основателност на главния иск, основателен се явявал и акцесорният иск за лихви.

Ищецът счита за неоснователно и възражението, че обезщетението за забава било дължимо евентуално от 22.12.2020 г. - датата на получаване на покана за доброволно изпълнение от ЧСИ по изп.д. № 1456/2020 г. Посоченото изпълнително дело имало за предмет принудително събиране на присъдената главница по т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд - К..

Ищецът счита за изцяло неоснователни и доводите на ответника, посочени в отговора на исковата молба за забава на кредитора, мотивирани с липса на информация за банкова сметка на ищеца. Твърди, че такава хипотеза би била налице, ако ответното дружество било поискало от ищеца да посочи банкова сметка, по която да заплати полагащия му се ликвидационен дял по чл. 125, ал.3 от ТЗ и ищецът не посочил такава сметка, като не представил доказателства за поискано от ищеца съдействие, изразяващо се в посочване на банкова сметка, което да било отказано и същото да било причина за неизпълнение на насрещното задължение.

Ищецът твърди, че до настоящия момент липсвало плащане на каквато и да било сума от присъдената главница, което сочело основателност на заявената искова претенция за процесния период. С оглед на заявената в допълнителната искова молба алтернативна позиция за изпадане на ответника в забава от момента на постъпване на исковата молба по т. д. № 43/2019 г. в Окръжен съд - К., представя лихвен лист за дължимото мораторно обезщетение за периода от 21.06.2019 г. до 02.03.2022 г.

В подадения от страна на „У.-к. ” ООД, на основание чл. 373 от ГПК,

допълнителен отговор по допълнителната искова молба, ответникът поддържа подадения отговор по исковата молба. Посочва отново, че задължението за изплащане равностойността на дружествения дял в хипотезата на чл. 125, ал. 3 от ТЗ при прекратяване участието на съдружник, било търсимо и нямало определен ден за изпълнение. Поради това и на основание чл. 84 от ЗЗД длъжникът изпадал в забава след като бъде поканен, в конкретния случай ответникът бил поканен на 22.12.2020 г. с покана за доброволно изпълнение по изп.д. № 1456/ 2020 г. на ЧСИ Р.С..

Счита за несъстоятелно твърдението на ищеца, че изпратената от него покана на 28.02.2019 г. съдържала и покана за плащане равностойността на дружествения му дял, което се опровергавало от самото съдържание на поканата от 28.01.2019 г., а и към датата на изпращането ѝ задължението за изплащане на дружествен дял все още не било възникнало, още по-малко било ликвидно изискуемо. Нямало как предварително да е ясна стойността на баланса, респ. на дружествения дял на ищеца към датата на прекратяването участието му в дружеството, т.е. 3 месеца по-късно.

Счита за неоснователно и алтернативното твърдение на ищеца в допълнителната искова молба, че ответникът бил в забава от датата на депозиране на исковата молба по чл. 125, ал. 3 от ТЗ - 21.06.2019 г. Към тази дата не била установена равностойността на дружествения дял на ищеца. Видно от съдържанието на исковата молба по чл. 125, ал. 3 от ТЗ, ищецът претендирал за съставяне на баланс, въз основа на който се уреждали имуществените последици от прекратяване членството му чрез експертиза от вещи лица, като в зависимост от експертизата щял да изменя размера на исковата си претенция. Първоначално ищецът, чрез иска по чл. 125, ал. 3 от ТЗ претендирал като равностойност на дружествения си дял в размер на сумата от 266 350 лева, а впоследствие с влязлото в сила решение се установило, че тази равностойност била в значително по-нисък размер, а именно 200 900 лева. Ответникът нямало как да бъде в забава за задължение, което било спорно и все още не било установено по размер. Същевременно, плащането му в претендирания от ищеца размер в момента на предявяване на иска щяло да бъде равнозначно на признание на иска, което довеждало до ощетяване на ответника предвид съдебно установената с влязло в сила решение по-ниска равностойност на дружествения дял на ищеца, и то със сумата от 66 350 лева /разликата между първоначално предявения размер на иска и уважения размер на иска/.

По отношение твърденията за лихва, считано от 22.12.2020 г. - датата на получаване покана за доброволно изпълнение, ответното дружество сочи, че предмет на принудително събиране по изп. д. № 1456/2020 г. била главницата в размер на 200 900 лв., представляваща равностойността към 31.05.2019 г. на дружествения дял на ищеца от имуществото на „У.-к. ” ООД, а по настоящото дело се претендирала законната лихва върху тази главница до окончателното ѝ изплащане. Ответното дружество твърди, че главницата в размер на 200 900 лева по изп. д. № 1456/2020 г. на ЧСИ Р.С. вече била платена, респ. лихва върху същата след плащането ѝ не била дължима. Представя протокол от 12.07.2022 г. по изп. д. № 1456/2020 г. на ЧСИ Р.С. за

извършено по делото разпределение на сумата, постъпила след извършената публична продажба.

По отношение забавата на кредитора /ищец по настоящото дело/ и възраженията, че нямало искане за посочване на банкова сметка, ответникът твърди, че още в първото съдебно заседание по т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд - К., „У.-к. ” ООД било предявено искане за посочване на банкова сметка от ищеца.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

С доклада си по делото съдът прие за безспорни следните обстоятелства : влязло в сила Решение № 66 от 27.03.2020 г., постановено по т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд - К.; Решение № 269/20.11.2020 г., постановено по в. т. д. № 496/2020 г., по описа на Апелативен съд - П., както и Определение № 60623/07.12.2021 г. по т. д. № 484/2021 г. на ВКС, II т.о.

С решението по т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд – К. „ У.-к.” ООД, ЕИК*****, със седалище и адрес на управление в гр. К., П.р. Ж.П.Г., представлявано от К.Г.К. – управител, е осъдено да заплати на Н. Д. Н., сумата в размер на 200 900 лв., представляваща равностойността на неговия дял от имуществото на дружеството към 31.05.2019 г., на основание чл. 125, ал. 3 ТЗ; както и сумата в размер на 4 699 лв., представляваща направените по делото разноски съобразно уважената част на иска, като искът е отхвърлен за разликата над уважения до пълния му предявен размер от 266 350 лв., като неоснователен и недоказан. С въззивното решение е потвърден първоинстанционният съдебен акт, а с определението на ВКС не е допуснато касационно обжалване на въззивния съдебен акт.

По делото е представено доказателство, намиращо се на л.6-7, видно от което искът цитираното по-горе по т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд – К. е предявен на 21.06.2019г., от Н. Д. Н. против „У.-к.” ООД, с цена в размер на 266 350лв., и с правно основание чл.125, ал.3 от ТЗ, с искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата 266 350 лв., представляваща равностойността на неговия капитал от имуществото на ответното дружество.

Не е спорно между страните, че ищецът Н. Д. Н. е прекратил участието си като съдружник в ответното дружество „У.-к.” ООД, гр. К. на 28.05.2019 г., считано от изтичане на 3-месечния срок от получаване на предизвестията по чл. 125, ал. 2 ТЗ от управителя на 28.02.2019 г.; както и че ищецът е притежавал 35 дяла, всеки по 100 лв., равняващи се на 35% от капитала на дружеството. Не е спорно в отношенията между страните и, че имуществените последици от напускането на съдружника не са били уредени към датата на предявяване на иска по т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд – К., нито към датата на предявяване на настоящия иск.

Приети по делото са заключенията по две съдебно-счетоводни експертизи, съобразно поставени от страните задачи, които не са оспорени и които съдът изцяло кредитира.

Фактическите констатации мотивират следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 86 от ЗЗД с цена 56 144,88 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 01.06.2019 г. - 02.03.2022 г., върху главницата в размер на 200 900 лева, представляваща равностойността към 31.05.2019 г. на дружествения дял на ищеца от имуществото на „У.-к.“ ООД, ведно със законната лихва върху главницата от 200 900 лева, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

За да бъде успешно проведен искът, е необходимо да се установи, че ищецът е притежавал качеството на съдружник в ответното дружество; че участието му в него е прекратено на някое от основанията, предвидени в чл.125 ал.1 и ал.2 от ТЗ; че дяловете да не са изплатени доброволно.

В конкретния случай тези обстоятелства са безспорни, както се каза по-горе, с оглед влязлото в сила решение по посоченото т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд – К..

Тъй като обаче претенцията на Н. Д. Н. по това дело е била само за главница, представляваща равностойността на неговия капитал от имуществото на ответното дружество, спорно в настоящия казус е от коя дата настъпва изискуемостта на лихва за забава върху тази главница.

Задължението на дружеството - ответник да заплати на ищеца равностойността на притежаваните от него дружествени дялове въз основа на счетоводен баланс към края на месеца, през който е настъпило прекратяването на участието му в дружеството, не е скрепено с определен срок. То е търсимо и възниква от датата, когато дружеството е било поканено от ищеца да изпълни задължението.

Не е подкрепено с доказателства твърдението на ищеца, че с приобщената като доказателство по делото нотариална покана до ответника е отправил до последния покана да изпълни задължението си да му заплати дяловете. Видно от същата /л.8-12/, тя съдържа уведомление по чл.125, ал.2 от ТЗ за прекратяване на участието му като съдружник в дружеството, с тримесечно предизвестие; искане за предоставяне на счетоводен баланс и други документи на основание чл.123 от ТЗ; и искане за въздържане от разпоредителни действия с активи на дружеството. Поканата не съдържа искане за изплащане равностойността на притежаваните от него дружествени дялове.

Неоснователни са възраженията на ответника, че ищецът е поканил ответника да заплати задължението за главница едва с поканата за доброволно изпълнение по изпълнително дело № 1456/2020г. по описа на ЧСИ Р.Сираков и това е така, тъй като това несъмнено е сторено още с предявяването на иска по т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд – К.. Ирелевантно за спора е кога делото е решено с влязло в сила съдебно решение, кога е образувано изпълнителното дело и кога до длъжника е била отправена покана за доброволно изпълнение, тъй като исковата молба е покана по смисъла на чл.84 ал.2 от ЗЗД и с нея ответникът е поставен в забава, поради което законната лихва се дължи от датата на предявяването на иска - 21.06.2019 год. до 02.03.2022г., така, както е поискано с формулирания

в ИМ петитум, както и от датата на образуване на настоящото дело – 08.03.2022г. до окончателното изплащане, каквато лихва съдът следва да присъди върху главницата от 200 900 лева.

С оглед изложеното съдът приема, че непоставянето на длъжника в забава към дата, предхождаща съдебното предявяване на вземането по чл. 125, ал. 3 ТЗ, води до извод за неоснователност на претенцията за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за претендирания период от 01.06.2019г. до 21.06.2019г., когато е предявена исковата молба по т. д. № 43/2019 г. по описа на Окръжен съд – К., и съответно - е основателен и доказан за периода 21.06.2019г. – 02.03.2022г., и в размер на 55 024,28лв., съобразно заключението на вещото лице /л.265/.

В заключението си /л.265/ вещото лице констатира, че законната лихва върху сумата от 200 900лв., от момента на образуване на настоящото съдебно производство – 08.03.2022г. до окончателното ѝ плащане на 11.07.2022г., съобразно извършените плащания по изпълнително дело № 1456/2020г. на ЧСИ Р.С., е в размер на 5 884,59лв., която сума също следва да бъде присъдена в полза на ищеца, с оглед предявената претенция за законна лихва върху главницата, считано от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът претендира разноски по делото в размер на 2 600лв., съобразно списък на разноските по чл.80 ГПК и приложения за действително сторени такива /л.267-269 и л.272/, поради което следва да му се присъди сума в размер на 2 549,02лв. с оглед уважената част от иска.

Водим от изложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „У.-к.” ООД, ЕИК*****, със седалище и адрес на управление в гр. К., П.р. Ж.П.Г., представлявано от К.Г.К. – управител, **да заплати на** Н. Д. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. С., бул. „П.И.” №*, представляван от адвокат Н. С. П., сумата в размер на **55 024,28лв.**, за забавено плащане на главница в размер на 200 900 лева, за периода от 21.06.2019г. – 02.03.2022г.; законна лихва върху главницата от 200 900 лева, считано от датата на предявяване на настоящия иск – 08.03.2022г. до окончателното ѝ изплащане на 11.07.2022г. – в размер на **5 884,59лв.**; както и направените по делото разноски в размер на **2 549,02лв.**, като **отхвърля** претенцията по чл.86 от ЗЗД в останалата ѝ част до пълния предявен размер от 56 144,88лв. и за периода 01.06.2019г. до 21.06.2019г., като неоснователна.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от обявяването му пред Апелативен съд-П..

Съдия при Окръжен съд – К.: _____